

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Zorou Šmolkovou ve věci

žalobce: **P. D.**
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem,
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 5. 2019, č. j. X, ve věci invalidního důchodu

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 4. 6. 2019 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 5. 2019, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byly zamítnuty jeho námitky a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 14. 12.

Shodu s prvopisem potvrzuje

2018, č. j. X, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o invalidní důchod.

2. Žalobce v žalobě vytkl napadenému rozhodnutí především chybně stanovené datum počátku invalidity. Za správné datum žalobce označil den 30. 9. 1991, kdy přišel kvůli diagnóze Marfanova syndromu o práci. Od tohoto data měla být žalobci uznána invalidita třetího stupně.
3. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 61/2012 – 15), že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav zapříčiňující pokles pracovní schopnosti v intenzitě odpovídající § 39 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, lze oprávněně konstatovat až k okamžiku jeho nesporné existence. Dosavadní výsledky proběhlých dokazování přitom vzniku invalidity k žalobcem označenému dni 30. 9. 1991 nesvědčí. Žalovaná dále upozornila na rozdíl mezi toliko výskytem nemoci a dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem.
4. Krajský soud poté co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované, tedy ke dni 27. 5. 2019 (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Z připojeného posudkového spisu žalobce krajský soud zjistil, že žalobce vystudoval dopravní školu, pak pracoval jako průvodčí a následně byl povětšinou bez zaměstnání. Řízení před žalovanou inicioval na vlastní žádost s výslovným požadavkem, aby byl zkoumán jeho zdravotní stav již ke dni 30. 9. 1991. Žalovaná rozhodla prvostupňovým rozhodnutím na základě posudku lékaře OSSZ Karviná ze dne 24. 10. 2018, dle kterého nebyl žalobce v období od 30. 9. 1991 do 28. 7. 2004 invalidní. Pro následující období byla míra poklesu pracovní schopnosti žalobce stanovena následovně: od 29. 7. 2004 do 31. 8. 2008 činila 70 %; od 1. 9. 2008 do 16. 3. 2011 to bylo 60 %; od 17. 3. 2011 do 25. 4. 2017 pak 35 % a od 26. 4. 2017 posud byla míra poklesu pracovní schopnosti žalobce 50 %. Po podání námitek proti prvostupňovému rozhodnutí žalované vypracovala lékařka ČSSZ pro potřeby napadeného rozhodnutí dne 18. 2. 2019 nový posudek, který plně potvrdil výše citované závěry lékaře OSSZ.
6. Krajský soud v průběhu řízení požádal Posudkovou komisi MPSV v Ostravě (dále jen „PK“) o vypracování posudku, ve kterém měla posoudit stupeň invalidity k datu 30. 9. 1991 podle t. č. účinné vyhlášky č. 149/1988 Sb. Z řečeného posudku (ze dne 18. 9. 2019) a jeho doplnění (ze dne 7. 2. 2020) posléze k žádosti soudu vypracovanému, soud zjistil, že komise ve složení z předsedy komise, dalšího lékaře s odborností interní lékařství a tajemnice dospěla k následujícím závěrům.
7. V období mezi 30. 9. 1991 až 28. 7. 2004 nebyl žalobce podle tehdy platných zákonů (konkrétně jde o z. č. 100/1988 Sb. a od 1. 1. 1996 o z. č. 155/1995 Sb.) invalidní ani částečně. Hlavní příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce byl v té době chronický vertebrogenní algický syndrom hrudní a lumbosakrální páteře na podkladě skoliosy a degenerativních změn páteře bez radikulopatie či myelopatie. Toto onemocnění pak nevedlo k přiznání plné ani částečné invalidity. Ohledně žalobcem zmiňovaného Marfanova syndromu (což je onemocnění kardiovaskulárního systému postihující mitrální chlopuň a aortu) PK uvedla, že v lékařských nálezech nebylo objektivně prokazatelné, že by byl stav žalobce stran srdečních potíží zhoršen

přede dnem 20. 2. 2004, kdy jeho zhoršení vedlo k operačnímu řešení. Naopak uvedla, že Marfanův syndrom byl u žalobce v uvedeném období dlouhodobě stabilizován a být mohl být důvodem k dočasné pracovní neschopnosti, nemohl vést k přiznání invalidního důchodu. Za datum, ke kterému byl správně stanoven počátek žalobcovy invalidity, pak uznala den 29. 7. 2004.

8. Ze správního spisu soud dále zjistil, že žalobce má žalovanou dle osobních listů důchodového pojištění vykázáno 472 dní do 18. roku věku, pak v r. 1990 je vykázáno 327 dní, v r. 1991 je to 273 dní. Dobu zaměstnání má evidovanou ještě v r. 1992 v počtu 34 dnů a v r. 1993 v počtu 94 dnů. Další doby jsou již evidovány coby nezaměstnanost.
9. Podle ustanovení § 29 odst. 2 a § 37 odst. 2 a 3 z. č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění přede dnem 1. 1. 1996 byl občan invalidní, jestliže pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav nebyl s to vykonávat soustavné zaměstnání nebo by výkon takového zaměstnání vážně zhoršil jeho zdravotní stav či byl schopen soustavně vykonávat jen zaměstnání zcela nepřiměřená jeho dřívějším schopnostem nebo jen za zcela mimořádných podmínek. Částečně invalidní pak dle této úpravy byl občan, který pro řečený stav byl schopen vykonávat zaměstnání jen za zvlášť ulehčených pracovních podmínek nebo jiné než dosavadní zaměstnání s podstatně menšími požadavky na jeho schopnosti, v důsledku čehož jeho výdělek podstatně poklesl, nebo mu řečený stav značně ztěžuje obecné životní podmínky (bez nutnosti poklesu výdělku).
10. Podle ustanovení § 39 odst. 1 a § 44 odst. 1 a 2 z. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění přede dnem 29. 7. 2004, je pojištěnec plně invalidní, jestliže jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla nejméně o 66 % nebo je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Částečně invalidní je pak pojištěnec, u kterého výše řečený pokles z uvedeného důvodu činí nejméně 33% nebo, kterému dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav značně ztěžuje obecné životní podmínky.
11. Rozhodnutí správního orgánu o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Podle § 8 odst. 9 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon o OPSZ“), zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely námitkového řízení posuzuje ČSSZ, a podle § 4 odst. 2 zákona o OPSZ, pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění je posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí; za tím účelem Ministerstvo práce a sociálních věcí zřizuje jako své orgány posudkové komise. Při přezkumu dotčených rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudků, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Posudek posudkové komise MPSV soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Jelikož žalovaná rozhoduje o nároku na

invalidní důchod, příp. o změně tohoto nároku či jeho odnětí v dvouinstančním řízení, jsou zejména na její rozhodnutí v námitkovém řízení kladeny nároky na jasnost, srozumitelnost a úplnost odůvodnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011 - 43).

12. Náležitosti posudku upravuje v ustanovení § 7 vyhláška č. 359/2009 Sb. Posudek o invaliditě musí obsahovat mimo formálních náležitostí rovněž 1) účel posouzení, 2) datum posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, 3) výčet rozhodujících podkladů o zdravotním stavu pojištěnce, z nichž orgán sociálního zabezpečení vycházel při posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, 4) skutková zjištění, ke kterým orgán sociálního zabezpečení dospěl při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, 5) výsledek posouzení zdravotního stavu a míru poklesu pracovní schopnosti se stanovením, zda se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, 6) procentní míru poklesu pracovní schopnosti, 7) stupeň invalidity, 8) den vzniku invalidity, resp. den změny stupně invalidity nebo den zániku invalidity, 9) odůvodnění výsledku posouzení zdravotního stavu a míry poklesu pracovní schopnosti a 10) tzv. pracovní rekomandaci (to pouze, jde-li o invaliditu prvního či druhého stupně), tedy doporučení stran vhodného druhu práce, kterou je pojištěnec schopen při svém zdravotním postižení vykonávat (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2012, č. j. 4 Ads 19/2012 - 18).
13. V posuzované věci si krajský soud vyžádal shora specifikovaný posudek a jeho doplnění. Z jeho obsahu vyplývá, že posudková komise jednala a rozhodovala v řádném složení, za přítomnosti specialistů s odborností interní lékařství, tedy z oboru nemoci, která měla dle žalobcovy názoru vést ke dni 30. 9. 1991 ke vzniku jeho invalidity. Posudek po jeho doplnění podle názoru krajského soudu má všechny shora uvedené náležitosti a splňuje podmínku úplnosti a přesvědčivosti, posudková komise se vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi a své posudkové závěry náležitě a srozumitelně odůvodnila a posudek nevzbuzuje žádné pochyby. Takový posudek pak je plně způsobilý k důkazu ohledně data vzniku žalobcovy invalidity. Žalobce pak nepředložil žádný důkaz, kterým by závěry tohoto posudku zpochybnil.
14. Špatné stanovení data vzniku žalobcovy invalidity bylo jediným žalobním bodem a pouze v jeho rozsahu může soud tedy napadené rozhodnutí přezkoumávat. Z řečeného posudku PK má pak soud za prokázané, že datum vzniku žalobcovy invalidity bylo stanoveno správně a žalobní bod je proto nedůvodný. Vycházeje ze správného data vzniku žalobcovy invalidity pak žalovaná nemohla rozhodnout jinak, než jak rozhodla v napadeném rozhodnutí, neboť žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění v žádné z rozhodných dob, jak je vymezuje § 40 z. d. p. a tedy nesplnil nezbytnou podmínku pro přiznání invalidního důchodu.
15. Za tohoto stavu pak dospěl soud k závěru, že žalovaná napadeným rozhodnutím správně potvrdila své rozhodnutí ze dne 14. 12. 2018, kterým zamítla žalobcovu žádost o invalidní důchod. Žaloba tak není důvodná a krajský soud ji proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. V řízení byla plně procesně úspěšná žalovaná, které však v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo; procesně neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 27. května 2020

JUDr. Zora Šmolková
samosoudkyně